

ku, jímž má býti přivoděno rozhodnutí pro ně příznivější. Dále uplatňuje zmateční stížnost, že jednání obžalovaných bylo po případě posuzováno jako spoluvinu na zločinu podvodu, spáchaném Augustínem K-em. Přisvědčiti lze, že zjištění rozsudková poukazují na jisté prvky podvodné jak u K-a (na př. objednání lázeňských lístků za zády představeného úřadu), tak u stěžovatelek, které vyvínovaly činnost, jež podporovala pokud se týče zakrytí měla podvodné jednání K-ovo. Leč při skutkových podstatách, které vykazují znaky různých deliktů majetkových, rozhoduje vždy ta skutková podstata, ze které přímo vzešlo poškození. Tou je v souzeném případě, jak správně vyslovil již nalézací soud, zadržení, pokud se týče přivlastnění si svěřených peněz obžalovanými a K-em. Nastaloť poškození tím, že obžalované peníze stržené za prodané lázeňské lístky neodvedly lázeňské správě, nýbrž ponechaly si je spolu s K-em. Dotyčné počiny podvodné sloužily jen jako prostředek k nabytí a udržení si svěřených peněz, takže zmateční stížností žádaná kvalifikace neodpovídala by zákonu, ježto těžisko trestné činnosti spočívalo v protiprávním zadržení a přivlastnění si svěřeného statku. Napovídá-li posléze zmateční stížnost, že stěžovatelky, neučinivše o trestné činnosti K-ově povinné oznámení nadřízenému úřadu, dopustily se zločinu podle § 214 tr. zák., stačí zdůrazniti, že toto zákonné ustanovení předpokládá činnost, kterou někdo bez předchozího dorozumění s pachatelem teprve po spáchaném zločinu pachateli napomáhá (§§ 6 a 210 a násl.), kdežto tu podle závazných zjištění rozsudkových šlo o společnou současnou činnost stěžovatelek s K-em na základě společné domluvy. O zločinu podle § 214 tr. zák., nemůže býti proto řeči.

Čís. 3342.

Uzamčenou ve smyslu § 174 II c) tr. zák. jest věc opatřená překážkou zamezující neb aspoň stěžující přístup k ní cizím nepovolaným osobám, zejména překážkou, kterou majitel umístil mezi věc a osoby cizí v úmyslu a k tomu cíli, by byla před nimi chráněna; nezáleží na tom, zda je k odstranění překážky třeba většího či menšího napjetí sil nebo tělesné námahy vůbec; rozhoduje, zda měl býti překážkou zejména podle úmyslu majitelova zamezen neb aspoň stížen již sám přístup k věci nepovolaným osobám cizím.

Součástky (kovové) do stavby pevně zadělané (přišroubované), aby byly podle svého vlastního určení jako součástky stavby (okenních rámu) uvedeny v nezbytné pevné spojení se stavbou, nejsou věcmi uzamčenými ve smyslu § 174 II c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, Zm I 599/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-y do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. června 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c) tr.

zák., částečně vyhověl, pokud napadá rozsudkový výrok, kvalifikující jeho čin také podle § 174 II c) tr. zák., a zrušil napadený rozsudek v této části jednak ohledně stěžovatele Rudolfa N-y, jednak podle § 290 tr. ř. také ohledně obžalovaného Josefa M-e, jenž opravného prostředku nepodal. Důsledkem toho zrušil napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných také ve výroku o trestu a vyměřil jim znova trest. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost je v právu, pokud napadá rozsudkový výrok, jímž byl trestný čin obou obžalovaných kvalifikován jako zločin krádeže mimo jiné (§§ 173, 174 II a) 176 II c), tr. zák.) i podle § 174 II c) tr. zák. V rozsudkových důvodech uvádí se v tom směru, že věci odcizené obžalovanými jest pokládati za uzamčené proto, že šlo o věci, které byly do stavby pevně zadělány tak, že pachatelům bylo nutno přemoci s napjetím sil větší překážku. Podle rozsudkového výroku a podle podrobnějších zjištění rozhodovacích důvodů šlo o různé kovové součástky okenních ráků na novostavbě, o okenní zámečky a záskočky, klíčky a kování oken, při čemž ostatně jen, pokud jde o klíčky, vychází z rozsudkových zjištění na jevo, jakým způsobem byly »do stavby pevně zadělány«; uvádí totiž o nich, že byly na oknech novostavby přišroubovány. Než právnímu názoru, jenž došel takto v rozsudku výrazu, přisvědčiti nelze. Jak podle smyslu, příkládaného pojmu »uzamčení« v obecné mluvě, tak zejména podle výkladu, jehož se dostává zákonnému pojmu »uzamčených věcí« v judikatuře zrušovacího soudu, jest věcí uzamčenou rozuměti věc, která je opatřena překážkou, zamezující neb aspoň stěžující přístup k ní nepovolaným osobám cizím, zejména překážkou, kterou majitel umístil mezi věc a osoby cizí v úmyslu a k tomu cíli, by byla před nimi chráněna. Jednou z okolností, kvalifikujících krádež na věcech uzamčených jako zločin, je tedy sice větší zločinná energie, jevíci se ve svémocném odstranění překážky, při tom je však úplně nerozhodno, zda je k jejímu odstranění třeba většího či menšího napjetí sil nebo tělesné námahy vůbec. Z toho je již zjevno, že ona, jak shora řečeno, jediná okolnost, zdůrazňovaná rozsudkem, sama o sobě k založení zákonného pojmu uzamčených věcí nestačí. Vlastní těžiště této zločinné kvalifikace spočívá v okolnostech jiných, totiž v tom, že překážkou měl býti zejména podle úmyslu majitelova zamezen neb aspoň stížen již sám přístup k věci nepovolaným osobám cizím. Rozsudek nezjišťuje však nic, co by nasvědčovalo úmyslu majitele odcizených věcí, by jich připevněním (pevným zaděláním) do stavby byl přístup k nim zamezen neb stížen, naopak je i ze zjištění samotného rozsudku zjevno zcela nepochybně, že připevněním, zejména přišroubováním oněch podle rozsudkového zjištění vesměs kovových věcí nebyl sledován žádný jiný účel než, aby věci ty byly podle svého vlastního určení jako součástky stavby (okenních ráků) uvedeny v nezbytné pevné spojení se stavbou. Bylo proto z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-y vyhověti, pokud napadla rozsudkový výrok, kvalifikující jeho čin také podle § 174 II c) tr. zák. Poněvadž tytéž

důvody jsou ku prospěchu také spoluobžalovanému Josefu M., jenž opravného prostředku nepodal, bylo ve smyslu § 290 tr. ř. postupovati i ohledně tohoto obžalovaného tak, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl býval uplatňoval, a rozsudek i ohledně něho zrušiti tak jak se stalo ohledně stěžovatele Rudolfa N-y. Důsledkem toho bylo rozsudek soudu nalézacího zrušiti i s výroky o trestu a tento znovu vyměřiti podle § 178 tr. zák.

Čís. 3343.

§ 338 tr. ř. neuznává jako důvod pro sejítí pod spodní hranici zákonné trestní sazby ohled na výživu nevinné rodiny (§ 55 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, Zm I 638/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 25. září 1928, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin násilného smilstva podle § 125 tr. zák., zločin zprznění krve podle § 131 tr. zák. a přestupek proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. zák. použitím § 55 tr. zák. uložen trest těžkého žaláře v trvání dvou let, zostřeného a doplněného jedním postem čtvrtletně, zrušil napadený rozsudek ve výroku o hlavním trestu a obžalovaného odsoudil podle první věty § 126 tr. zák. se zřetelem k ustanovení §§ 34 a 35 tr. zák., použitím § 338, III. odst. tr. ř. k trestu těžkého žaláře v trvání 2 (dvou) roků. Výroky porotního soudu o zostření trestu, o započítání vazby vyšetřovací a o ztrátě práva volebního zůstaly v platnosti.

Důvody:

Zmateční stížnost jest v souzeném případě přípustna a také odůvodněna. Obžalovaný byl sborovým soudem porotním na základě výroku porotců uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 125 tr. zák., zločinem zprznění krve podle § 131 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopochestnosti podle § 516 tr. zák. Podle zásady §§ 34 a 35 tr. zák. bylo tudíž v souzeném případě vzíti za podklad vyměření trestu trestní sazbu první věty § 126 tr. zák., trestní sazbu těžkého žaláře mezi 5 a 10 lety. V takovém případě přísluší sborovému soudu porotnímu, pokud jde o otázku přípustnosti zmírnění nebo zaměnění zákonem určeného trestu, jediné právo v třetím odstavci § 338 tr. ř. uvedené, t. j. sborový soud porotní smí v takovém případě, sbíhají-li se velmi důležité a převažující okolnosti polehčující, naléztí jak na mírnější druh trestu žaláře, tak i snížití jeho trvání, nikoli však pod rok. Neshledá-li sborový soud porotní v takovém případě podmínky třetího odst. § 338 tr. ř., nesmí podle §§ 32, 33 tr. zák. zásadně sejítí pod nejnižší míru zákonné trestní sazby těžkého žaláře od 5 do 10 let. Okolnost rázu v § 55 tr. zák. uvedeného — ohled na výživu nevinné rodiny — § 338 tr. ř. jako